

Een misgelopen ontmoeting

Emily liet haar hoofd tegen het raampje van de taxi rusten en keek met tranen in haar ogen naar de lichtjes van Manhattan. Als in een waas zag ze het gezicht voor zich dat Gavin een paar uur eerder had getrokken toen hij van haar was weggelopen. Hoe dichters ze in de buurt van zijn huis kwam, en hoe verder van haar verleden met Dillon, des te meer het voelde alsof haar gezonde verstand en haar hart elk moment konden bezwijken. Onrustig schoof ze heen en weer, haar blik viel op de doffe groene cijfers van het digitale klokje. Het was bijna één uur 's nachts. Ze kneep haar ogen stijf dicht en hoopte met heel haar hart dat Gavin haar wilde terugnemen. Toen de taxi halt hield voor het hoge gebouw waar hij woonde, haalde ze wat contant geld uit haar tasje. Ze stopte de chauffeur zonder echt te kijken iets in zijn hand, deed het portier open en stapte het trottoir op.

‘Hé, dame!’ riep de man. ‘U moet het portier nog dichtdoen!’

Emily hoorde hem wel, maar ze schonk geen aandacht aan zijn woorden. Met onbeholpen passen liep ze verder, op weg naar wat hopelijk een nieuw begin voor haar was. Een nieuwe toekomst met de man zonder wie ze niet kon leven. Dat wist ze nu wel zeker. Ze trok de deur open en liep zwetend de hal in. Met trillende hand drukte ze op het liftknopje, zenuwachtig, maar ook vervuld met liefde. De deuren van de lift schoven open en ze stapte naar binnen. Ze leunde tegen de wand, lichamenlijk en geestelijk doodop. Ze probeerde niet te beven, maar kon haar tranen niet langer inhouden. Omdat ze niet zeker

wist hoe Gavin zou reageren, probeerde ze zichzelf te kalmeren door diep adem te halen.

Ze deed haar uiterste best om de grillige emoties die door haar heen kolkten te onderdrukken. De deuren schoven open en toonden haar een nieuw begin... of een einde. Even stond ze als aan de grond genageld en hield haar blik gericht op de muur van de gang tegenover haar. Ze merkte amper dat de deuren weer dichtschoven en toen ze een hand uitstak om ze open te houden overviel haar een vlaag van duizeligheid.

Langzaam liep ze de gang op. Ze draaide zich om in de richting van Gavins woning en zag niets anders meer, terwijl allerlei mogelijke scenario's door haar hoofd spookten. Ze probeerde zich te concentreren op wat hij eerder had gezegd en nu ze steeds dichterbij kwam voelde ze haar angst wegebben. Bij elke stap ging ze sneller lopen.

Eenmaal voor zijn deur keerde de angst in alle hevigheid terug en nestelde zich diep in haar borstkas. Op van de zenuwen klopte ze op zijn deur. Het geluid leek op het heftige gebonk van haar hart. Bevend over haar hele lijf veegde ze de tranen weg. Minuten tikten voorbij, maar er werd niet opengedaan. Ze klopte nog eens aan, deze keer harder.

'Doe alsjeblieft open,' zei ze als in een zacht gebed terwijl ze op de bel drukte. Met betraande wangen tuurde ze in het spionnetje en ze stelde zich voor dat hij terugkeek. Het idee dat hij naar haar keek, voelde als een steek in haar hart.

'Alsjeblieft,' riep ze zacht. Ze drukte opnieuw op de bel. 'Gavin, alsjeblieft. Ik hou van je. Het spijt me zo.'

Niets.

Met trillende handen haalde ze haar telefoon uit haar tas. Ze koos Gavins nummer en hoorde het toestel overgaan. Al die tijd hield ze haar blik strak op zijn deur gericht.

'Dit is de voicemail van Gavin Blake. Je weet hoe het werkt.'

Emily's hart trok pijnlijk samen toen ze zijn stem hoorde. Die lieve stem die haar voor altijd zou achtervolgen als hij haar niet terug zou nemen. Die lieve, smekende stem die haar duidelijk

had proberen te maken dat ze hem moest geloven. Ze hing op, koos nogmaals zijn nummer en luisterde nog eens. Ze sprak niets in. Dat kon ze niet. De enige boodschap die hij zou ontvangen was haar gejaagde ademhaling.

De juiste woorden kon ze toch niet vinden.

Emily drukte een hand tegen haar mond toen de waarheid tot haar doordrong. Hij vergaf het haar niet. Een paar pijnlijke momenten was ze stil. Toen welde het verdriet op in haar borst. Een vloedgolf van tranen stroomde over haar wangen. Haar gehuil was hoorbaar in de hele gang. Ze stapte naar achteren en botste met haar rug tegen de muur. Ze staaarde naar zijn deur, de levendige herinnering aan zijn gezicht haarscherp in haar geheugen gegrift. Een vlammeende pijn trok door haar binnenste toen ze langzaam terugliep naar de lift. Bij elke stap leek haar hart zwaarder te worden.

Met afhangende schouders en een geknakte geest deed Emily de voordeur van haar appartement open. Het enige licht in de woonkamer kwam van het lampje boven het fornuis. Omdat ze Olivia niet wakker wilde maken liep ze zo zachtjes mogelijk naar haar slaapkamer. Ze beefde nog steeds en haar verdriet hing als een sluier om haar heen.

Ze liep verder naar de badkamer, deed het licht aan en keek naar haar spiegelbeeld. Die groene ogen die ooit hadden gesprankeld van hoop waren nu levenloos. Ze streek met haar vingers over haar wangen. Haar mascara was uitgelopen en haar gezicht was bleek. Ze drukte haar handen tegen het marmer van de wasbak en liet haar hoofd hangen. Ze huilde, happend naar adem, terwijl die intense pijn haar ziel aan stukken scheurde. Hevige spijt lag als een meedogenloze, steeds strakkere strop rond haar nek.

Ze probeerde te kalmeren door de warme kraan open te draaien en haar gezicht nat te maken. Daarna pakte ze een handdoek om zich af te drogen en ze deed het licht uit. Met trage passen liep ze naar haar bed. Doodmoe liet ze zich op de

matras vallen. Ze ging opgerold op haar zij liggen en wachtte op de slaap, maar die wilde niet komen.

Nee.

Seconden, minuten en uren verstreken, maar Emily bleef Gavins gepijnigde gezicht en de niet-begrijpende blik in zijn blauwe ogen voor zich zien. Ze haalde beverig adem, rolde op haar rug en staaarde naar het plafond. Hij was door haar vingers geglipt en ze had niets gedaan om dat te voorkomen.

De motoren van het privévliegtuig van Blake Industries kwamen met een oorverdovend lawaai tot leven, maar Gavin deed zijn best om het geluid te negeren. Hij vroeg zich af of Emily ook moest denken aan de dingen die hij nooit zou kunnen vergeten. Of dit echt het einde was. Hij was haar kwijt. Over nog geen zeven uur zou ze voor altijd van Dillon zijn.

Hij tilde zijn koffer uit de achterklep van Coltons Jeep en voelde dat de moed hem nog verder in de schoenen zakte toen hij opkeek naar de heldere, koude avondhemel. Colton stapte de startbaan op en keek nog net zo bezorgd als op het moment dat Gavin zich tot hem had gewend.

‘Je hoeft dit niet te doen, broertje,’ riep Colton. Door de woeste wind van de motoren werd zijn donkere haar alle kanten op geblazen. ‘Ze komt echt niet terug als je midden in de nacht de benen neemt.’

Gavin was er allerm minst zeker van dat weggaan de sporen kon uitwissen die Emily op zijn ziel had achtergelaten en hij wist ook niet zeker of het pijnlijke verlangen dat hij voor haar voelde ooit zou verdwijnen. De enige emotie waar hij verdomme echt zeker van was... was dat hij weg moest uit New York. Weg van hier, weg van de herinnering aan Emily, al zou die hem ongetwijfeld achtervolgen.

‘Ik zei het al, Colton, ik moet er een tijdje echt helemaal tussenuit.’ Gavin haalde met een ruw gebaar zijn hand over zijn gezicht. ‘Ik kan hier niet blijven. Jij moet er nu voor zorgen dat Dillon zich niet meer met onze aandelenportefeuille bemoeit.’

Colton slaakte een diepe zucht en knikte. 'Dat regel ik maandagmorgen als eerste.' Hij klopte Gavin op zijn schouder en zijn blik verzachtte. 'Ik wil dat je weer de oude bent als je terugkomt. Beloof me dat je daar niet aan Emily zult denken.'

Gavins hart begon als een razende te kloppen nu haar naam viel. 'Ja,' antwoordde hij op sombere toon. 'Ik zal mijn best doen.'

Nadat ze elkaar kort hadden aangestaard liep Gavin het trapje van het vliegtuig op. Bovenaan draaide hij zich om en zag zijn broer wegrijden van het kleine particuliere vliegveld. Volkomen van slag, in de greep van uiterst heftige emoties, haalde Gavin zijn telefoon uit de zak van zijn jeans. Zonder ernaar te kijken smet hij het ding weg. Het toestel spatte uiteen toen het de startbaan raakte. Er helemaal tussenuit betekende dat hij ook echt weg wilde zijn. Geen contact met wie dan ook. Niemand mocht een poging doen om hem van zijn pijn te bevrijden, niemand mocht hem duidelijk maken dat dit gedrag hem nog verder de vernieling in zou helpen. Nadat hij zijn bagage aan de stewardess had gegeven kwam de piloot hem persoonlijk begroeten.

'Goedenavond, meneer Blake.' De man gaf Gavin een stevige hand. Zijn grijze haar viel over zijn voorhoofd. 'Alles is naar uw wensen geregeld en over iets meer dan vier uur zullen we in Playa del Carmen arriveren.'

Gavin knikte en liep naar zijn privécabine. Hij deed de deur dicht en zijn blik viel meteen op een fles bourbon die uitnodigend in de minibar stond. De duisternis sijpelde langzaam naar binnen. Hij trok zijn jas uit en gooide die op het bed. In een poging zijn kwade gedachten op afstand te houden beende hij naar de andere kant van de kleine ruimte om de fles te pakken. Hij nam niet de moeite om naar een glas te zoeken. Hij draaide de dop eraf en zette de fles aan zijn mond. De alcohol brandde in zijn keel, maar bood geen greintje verlichting.

Op dat moment besefte Gavin dat hij het gemis van Emily altijd zou blijven voelen. Of hij nu dronken of nuchter was, ze

zou tot aan zijn allerlaatste snik zijn hart en ziel beheersen. Hij hield van haar. Hij had haar ingeademd als de lucht om hem heen... een lucht waarvan hij nu voor altijd verstoken zou blijven. Hij zette de fles neer, haalde een vermoeide hand door zijn haar en probeerde het beeld van Emily's prachtige ogen die hem aankeken uit zijn geheugen te bannen. Het werkte niet. Hij liep naar het raampje en keek naar de lichten van de stad beneden. Niets zou werken. Hij kon zijn pijn niet verdrinken in alcohol en hij kon niet wegrennen voor de gevoelens die hij voor haar koesterde.

Ze was weg. Nu het vliegtuig steeds hoger steeg en de lichtjes van de stad kleiner werden, rouwde Gavin met heel zijn hart om de vrouw die hij had verloren. En hij vroeg zich af hoelang de begrafenis zou duren.

Zodra het ochtendlicht de laatste sterren aan de hemel verdreef, stond Emily op en liep naar de keuken. Ze had geen oog dichtgedaan en was misselijk. Nadat ze een flesje water uit de koelkast had gehaald, ging ze aan tafel zitten.

'Hé, heeft Droeftoeter je vanmorgen al zo vroeg hier afgezet?' Olivia liep de keuken in en bekeek Emily even van top tot teen voordat ze een van de keukenkastjes opentrok. 'Wat aardig van hem dat hij zijn bruid de kans geeft om zich in haar eigen huis voor te bereiden op de grote dag.'

'Olivia, ik ga niet —'

'Emily, voordat je Dombo of je eigen waanideeën gaat zitten verdedigen wil ik je even duidelijk maken dat Gavin gisteravond erg van streek was.' Olivia smiet het kastdeurtje dicht. 'Ik heb hem nog nooit zo gekwetst gezien.'

Emily deed haar prikkende ogen dicht en voelde haar hart samentrekken nu ze dacht aan de pijn die ze Gavin had bezorgd. Ze schudde haar hoofd. 'Olivia, toe, ik ben niet —'

'Ik weet het, Emily. Je bent niet in de stemming om het hierover te hebben.' Ze snoof verontwaardigd en trok een ander kastje open. 'Of nee, laat me raden, je koestert nog steeds het

waanidee dat je met Dillon moet trouwen omdat je niet gelooft wat Gavin zegt?’

‘Olivia.’ Emily stond op. ‘Je luistert niet. Ik ga niet —’

Olivia draaide zich met een ruk om en kneep haar bruine ogen samen. ‘Ik zeg dit niet graag, Em, maar ik kan er vandaag niet voor je zijn. Niet op deze kutdag. Jij houdt van Gavin en Gavin houdt van jou. Zo zit het. Ik geloof Gavin, maar als jij hem niet gelooft, dwing je me om een keuze te maken.’ Ze plantte een hand in haar zij en haalde de andere door haar dikke blonde haar. ‘Het spijt me, maar ik kom vandaag niet op je bruiloft.’

‘Mooi, want ik ben er ook niet,’ fluisterde Emily. Ze ging weer zitten. ‘Ik ga niet met Dillon trouwen.’

Olivia zette even grote ogen op van schrik, maar toen verscheen er een brede lach op haar gezicht. ‘Nee?’ zei ze ademloos. Ze rende op Emily af.

Emily schudde haar hoofd en voelde dat er een nieuwe stortvloed aan tranen over haar wangen stroomde.

Olivia liet zich naast haar op haar knieën zakken en sloeg haar armen om Emily’s middel. Met haar gezicht tegen Emily’s buik zei ze: ‘O god, o god. Nu heb ik niet meer de pest aan je. Ik hou zo fokking veel van je!’

‘Ik heb Gavin gekwetst.’ Emily stikte bijna in die woorden. ‘Ik wilde hem geloven, en dat deed ik in zekere zin ook wel, maar ik was te bang en nu is het te laat.’

Olivia stond op en keek haar met een niet-begrijpend gezicht aan. Ze trok Emily overeind en legde haar handen rond de wangen van haar vriendin. ‘Dat is het niet. Als je hem nu belt, zal hij alles vergeven en vergeten. Gavin houdt van je. Hij was gisteravond straalbezopen, maar hij heeft alles voor je over. Geloof me. Dat bleef hij maar zeggen.’

Emily haalde beverig adem. ‘Ik ben gisteravond naar zijn penthouse gegaan en hij deed niet open.’ Ze stapte bij Olivia vandaan en ging ineengedoken aan de tafel zitten. ‘Ik heb hem een paar keer geprobeerd te bellen, maar hij neemt niet op. Hij

is helemaal klaar met me en ik heb dit compleet aan mezelf te danken.' Ze schudde haar hoofd en vervolgde op zachtere toon: 'Ik kan gewoon niet geloven dat ik het zo ver heb laten komen.'

'Hij heeft me gisteravond niet gevraagd of ik hem naar huis wilde brengen.' Olivia liet zich weer op haar knieën vallen en pakte Emily's handen vast. 'Hij vroeg me of ik hem van het restaurant naar het huis van Colton wilde brengen. Hij was wel enigszins ontnuchterd door wat er allemaal was gebeurd, maar ik durf te wedden dat hij nu nog onder zeil is. Je zag zelf hoe bezopen hij was. Het is nog maar zeven uur. Hij heeft zijn telefoon natuurlijk niet eens gehoord. Ik bel hem straks nog wel even, maar probeer in de tussentijd kalm te blijven, oké?'

Emily trok langzaam haar handen los en drukte ze tegen haar gesloten ogen. Met tegenzin knikte ze. 'Oké, ik probeer kalm te blijven.'

Rond Olivia's lippen verscheen een voorzichtige glimlach. 'Ik ben trots op je, Emily.'

'Trots? Op mij?' vroeg ze. Ze veegde met de rug van haar hand haar neus af. 'Waarom? Omdat ik Gavin heb gekwetst? Dat gezicht dat hij trok, Olivia. Daar blijf ik maar aan denken.'

Olivia bekeek haar met een tedere blik en raakte even Emily's wang aan. 'Ik ben trots op je omdat je eindelijk inziet dat je een beter leven verdient, met een man die echt van je houdt en om je geeft. Je hebt Gavin nu misschien wel pijn gedaan, maar het komt wel goed tussen jullie. Wacht maar af.'

Emily keek Olivia even aan en stond zichzelf toe om een sprankje hoop te voelen. Ze knikte en hoopte met heel haar hart dat haar vriendin gelijk had.

'Goed dan,' zei Olivia. Ze stond op en keek op haar horloge. 'Je niet-trouwdag begint over iets minder dan vier uur. Wat kan ik voor je doen, afgezien van koffie halen omdat we niets meer in huis hebben? Je ziet eruit alsof je wel een kop kunt gebruiken, en voor mij geldt hetzelfde.' Ze liep naar de gangkast, pakte haar jas en trok die aan. 'Zal ik je zus bellen?' Ze bleef opeens staan. 'Of nee, nog beter, zal ik je ex-aanstaande bellen

en zeggen dat hij de tering kan krijgen?’

Emily stond op en liep naar andere kant van de keuken om wat keukenrol te pakken waarin ze haar neus snoot. Ze huiverde bij de gedachte aan Dillon die ontdekte dat ze bij hem weg was. ‘Hij weet het nog niet.’

Olivia trok een uiterst verbaasd gezicht. ‘Hoe bedoel je? Ik dacht —’

‘Hij lag nog te slapen toen ik naar buiten glipte,’ onderbrak Emily haar. ‘Hij heeft geen idee. Jij bent de enige die het weet.’

Olivia’s mond viel open en haar ogen werden groot. ‘Eh... Oké. Misschien heb ik het mis, maar is dit niet iets wat de aanstaande bruidegom moet weten?’

Emily slaakte een zucht en liep langs Olivia naar haar slaapkamer, waar ze in haar laden begon te graaien. Ze verlangde niet alleen naar Gavin, maar ook naar een lange, warme douche. ‘Ja, Olivia. Ik ga mezelf eerst even opfrissen, en als ik dat heb gedaan, bel ik hem.’

Olivia leunde tegen het deurkozijn en keek haar met een bezorgde blik aan. ‘Wil je in elk geval wachten totdat ik koffie heb gehaald? Dan bel ik eerst Lisa en Michael even om ze te laten weten dat alles in orde is, oké?’

Emily, die heel goed begreep dat Olivia zich zorgen maakte, schoof de la dicht en keek haar vriendin aan. ‘Ja, ik wacht wel.’ Ze liep naar Olivia toe en keek haar met een warme blik aan. ‘Dank je.’

Olivia pakte Emily bij haar kin en bewoog die zachtjes heen en weer. ‘Graag gedaan. Goed, ga nu maar douchen. Ik ben zo terug.’

Emily knikte en zag haar weglopen. Nadat de voordeur was dichtgevallen voelde ze een hevige angst branden in haar binnenste. Het zou niet meevallen om Dillon de waarheid te vertellen, zeker niet zonder Gavin aan haar zijde. Ze slaakte een zucht en probeerde een akelig voorgevoel te negeren. Ze liep naar de badkamer, legde de joggingbroek en sweater die ze net had gepakt naast de wasbak en draaide de kraan open.